12 Φεβρουαρίου, 1936

Ομιλία του Αρχηγού και Καγκελάριου του Ράιχ Αδόλφου Χίτλερ στον τάφο του δολοφονημένου Βίλχελμ Γκούστλοφ

12 Φεβρουαρίου, 1936
Ομιλία του Καγκελάριου του Ράιχ
και Αρχηγού Αδόλφου Χίτλερ
στον τάφο του δολοφονημένου
Βίλχελμ Γκούστλοφ

Σημείωση μεταφραστή: Το κείμενο της ομιλίας είναι μετάφραση από το πρότυπο κείμενο: https://de.metapedia.org/wiki/Quelle_/_Rede_vom_12._Februar_1936_(Adolf_Hitler)

Βίλχελμ Γκούστλοφ
30 Ιανουαρίου 1895 – 4 Φεβρουαρίου 1936

Ο Βίλχελμ Γκούστλοφ ήταν ο ιδρυτής του ελβετικού NSDAP/AO (Οργάνωση του Εθνικοσοσιαλιστικού Κόμματος για Γερμανούς πολίτες που ζούσαν εκτός Γερμανίας) στο Νταβός. Παρέμεινε αρχηγός της από το 1932 έως ότου δολοφονήθηκε το 1936.

Ο Γκούστλοφ (γιος του εμπόρου Χέρμαν Γκούστλοφ) που εργαζόταν για την ελβετική κυβέρνηση ως μετεωρολόγος, εντάχθηκε στο NSDAP το 1927.

Βοήθησε στη διανομή του αντισημιτικού βιβλίου «Τα Πρωτόκολλα των Σοφών της Σιών», σε σημείο που μέλη της ελβετικής εβραϊκής κοινότητας μήνυσαν τον διανομέα του βιβλίου, την ελβετική NSDAP/AO, για συκοφαντική δυσφήμιση.

Ο Γκούστλοφ πυροβολήθηκε και σκοτώθηκε στο Νταβός το 1936 από τον Ντέιβιντ Φρανκφούρτερ, έναν Γιουγκοσλάβο Εβραίο φοιτητή από τη σημερινή Κροατία. Ο Φρανκφούρτερ συνελήφθη από την ελβετική αστυνομία και ομολόγησε λέγοντας ότι «τον πυροβόλησα γιατί είμαι Εβραίος». Καταδικάστηκε σε 18 χρόνια φυλάκιση και πέρασε τον πόλεμο σε ελβετική φυλακή.

Γερμανοί μου εθνοσύντροφοι και εθνοσυντρόφισσες!
Εθνικοσοσιαλιστές! Αγαπητέ μου αποθανόντα σύντροφε του κόμματος!

Είναι ένα οδυνηρό μονοπάτι που πρέπει να ακολουθήσουν οι λαοί για να βρουν την ευτυχία τους. Τα ορόσημα κατά μήκος της διαδρομής ήταν πάντοτε οι τάφοι, τάφοι στους οποίους αναπαύονται οι καλύτεροί τους άνδρες. Τα κινήματα επίσης μπορούν να φτάσουν τον στόχο που έχουν θέσει, όταν έχει τεθεί πραγματικά ψηλά, μόνο μέσω αυτού του ίδιου επώδυνου μονοπατιού. Καμία ευτυχία δεν χαρίζεται σε αυτόν τον κόσμο. Τα πάντα πρέπει κερδηθούν με πίκρες και σκληρό αγώνα και κάθε αγώνας απαιτεί τις θυσίες του. Το γεγονός ότι αυτά τα θύματα είναι μάρτυρες της ιερής πεποίθησης στην οποία βασίζεται ένας τέτοιος αγώνας τα καθιστά εγγυητές της νίκης, της επιτυχίας και της εκπλήρωσης!

Το δικό μας εθνικοσοσιαλιστικό Κίνημα δεν ξεκίνησε απαιτώντας θυσίες από άλλους. Κάποτε σταθήκαμε στην πρώτη γραμμή του Παγκοσμίου Πολέμου ως στρατιώτες και εκεί εκπληρώσαμε το καθήκον μας για τη Γερμανία. Όταν αυτή η Γερμανία δέχτηκε τη θανατηφόρο μαχαιριά στην πατρίδα εκείνες τις μέρες του Νοεμβρίου του 1918, προσπαθήσαμε να προσηλυτίσουμε εκείνους που, εκείνη την εποχή, ήταν τα εργαλεία μιας τρομερής υπερεθνικής δύναμης. Δεν ήμασταν εμείς που θυματοποιήσαμε τους εθνοσυντρόφους μας που ξεσηκώθηκαν ενάντια στη Γερμανία. Στη διάρκεια εκείνων των ημερών του Νοεμβρίου, η αιματηρή κόκκινη τρομοκρατία άρχισε να μαίνεται ανοιχτά στη Γερμανία για πρώτη φορά. Στο Βερολίνο και σε πολλά άλλα μέρη, δολοφονήθηκαν Γερμανοί, όχι επειδή είχαν κάνει κάτι κακό, όχι, μόνο επειδή ήταν αφοσιωμένοι στη Γερμανία και ήθελαν να παραμείνουν αφοσιωμένοι σε αυτήν. Στις σφοδρές μάχες του πρώτου τριμήνου του 1919, παντού έπεσαν Γερμανοί, χτυπημένοι από τις σφαίρες των ίδιων των εθνοσυντρόφων τους.

Δεν πέθαναν επειδή ένιωσαν οποιοδήποτε μίσος για αυτούς τους εθνοσυντρόφους, αλλά μόνο λόγω της αγάπης τους για τη Γερμανία. Επειδή αρνήθηκαν να πιστέψουν ότι τώρα θα είχε έρθει το τέλος μιας ελεύθερης και έντιμης Γερμανίας, επειδή ήθελαν να αφοσιωθούν στο μέλλον αυτού του γερμανικού λαού· γι’ αυτό πυροβολήθηκαν, μαχαιρώθηκαν και δολοφονήθηκαν από παράφρονες και παραπλανημέ-

νους!

Ωστόσο, πίσω από αυτή την τρελή τύφλωση βλέπουμε παντού την ίδια δύναμη, παντού το ίδιο φαινόμενο, που οδήγησε και ξεσήκωσε αυτούς τους ανθρώπους και τελικά όπλισε τα χέρια τους με τουφέκια, πιστόλια ή στιλέτα!

Τα θύματα πολλαπλασιάστηκαν. Η σοβιετική δημοκρατία ξέσπασε στο Νότο του Ράιχ και για πρώτη φορά τώρα είδαμε θύματα που, έστω και ασυνείδητα, είχαν ήδη πάρει μέσα τους τον δρόμο που οδηγούσε στον Εθνικοσοσιαλισμό. Σε αυτούς τους εκατοντάδες που δολοφονήθηκαν τότε στην προσπάθειά τους να βοηθήσουν τη Γερμανία και να σώσουν τη Γερμανία, τώρα έχουν ενταχθεί έντεκα εθνοσύντροφοι, δέκα άνδρες και μία γυναίκα, που υποστήριξαν συνειδητά μια νέα ιδέα, που δεν είχαν βλάψει ποτέ κανέναν αντίπαλο, που ήξεραν μόνο έναν ιδανικό, το ιδανικό μιας νέας και εξαγνισμένης, καλύτερης εθνικής κοινότητας: τα μέλη της Εταιρείας Θούλη. Σφαγιάστηκαν βάρβαρα ως όμηροι στο Μόναχο. Οι παραγγελιοδότες, είναι γνωστοί σε εμάς. Ήταν και αυτοί μέλη αυτής της καταστροφικής δύναμης που ήταν και συνεχίζει να είναι υπεύθυνη για αυτή την αδελφοκτονία του λαού μας.

Τότε το Εθνικοσοσιαλιστικό Κίνημα ξεκίνησε τον δρόμο του, και πρέπει να ξεκαθαρίσω ένα πράγμα εδώ: σε αυτόν τον δρόμο του Κινήματος μας, δεν βρίσκεται ούτε ένας αντίπαλος που να δολοφονήθηκε από εμάς, ούτε μία απόπειρα δολοφονίας. Το απορρίψαμε από την πρώτη κιόλας μέρα. Ποτέ δεν πολεμήσαμε με αυτά τα όπλα.

Ωστόσο, ήμασταν το ίδιο αποφασισμένοι να μην φεισθούμε τη ζωή μας, αλλά να υπερασπιστούμε τη ζωή του γερμανικού λαού και του γερμανικού Ράιχ και να την προστατεύσουμε από εκείνους που δεν θα αποφύγουν τον πιο ύπουλο φόνο, όπως τόσο συχνά μας έχει διδάξει η ιστορία.

Έπειτα ακολούθησε ένας απείρως μακρύς κατάλογος με δολοφονημένους εθνικοσοσιαλιστές, που δολοφονήθηκαν από δειλούς, πέφτοντας πάντα σε ενέδρα και ξυλοκοπημένοι μέχρι θανάτου, μαχαιρωμένοι ή πυροβολημένοι. Πίσω όμως από κάθε φόνο βρισκόταν η ίδια δύναμη που ευθύνεται για αυτούς τους φόνους: πίσω από τους ακίνδυνους, ασήμαντους, κατηχημένους εθνοσυντρόφους που οδηγήθηκαν σε εξέγερση κρύβεται η μισητή δύναμη του εβραίου εχθρού μας, ενός εχθρού στον οποίο δεν είχαμε κάνει κανένα κακό, αλλά που προσπάθησε να υποτάξει και να κάνει τον γερμανικό μας λαό σκλάβο του, ο οποίος είναι υπεύθυνος για όλη την δυστυχία που μας βρήκε τον Νοέμβριο του 1918 και είναι υπεύθυνος για την δυστυχία που έπληξε τη Γερμανία τα

επόμενα χρόνια! Όπως έπεσαν όλοι αυτοί, αυτοί οι σύντροφοι του κόμματος και γενναίοι σύντροφοι, έτσι προοριζόταν και για άλλους, πολλές εκατοντάδες έχουν επιζήσει σαν ανάπηροι, βαριά τραυματισμένοι, πολλοί έχουν χάσει την όρασή τους, έχουν μείνει παράλυτοι, περισσότεροι από 40.000 άλλοι τραυματίστηκαν· ανάμεσά τους υπήρχαν τόσοι πολλοί πιστοί άνθρωποι, τους οποίους όλοι γνωρίζαμε προσωπικά και που μας ήταν αγαπητοί και πιστοί μας, για τους οποίους ξέραμε ότι δεν ήταν σε θέση να βλάψουν κανέναν και που ποτέ δεν είχαν κάνει κακό σε κανέναν, που είχαν όμως διαπράξει μόνο ένα έγκλημα, δηλαδή το να έχουν αφοσιωθεί στη Γερμανία. Στις τάξεις αυτών των θυμάτων βρίσκεται και ο Χόρστ Βέσελ, ο τραγουδιστής που έδωσε το τραγούδι του στο Κίνημα, που ποτέ δεν υποψιάστηκε ότι και αυτός θα περπατούσε ανάμεσα στα πνεύματα που παρέλασαν μαζί μας και παρελαύνουν μαζί μας.

Τώρα λοιπόν ο Εθνικοσοσιαλισμός έχει πλέον καταγράψει τον πρώτο του συνειδητό μάρτυρα στο εξωτερικό. Ένας άνδρας που δεν έκανε τίποτα άλλο από το να υπερασπιστεί τη Γερμανία, που δεν είναι μόνο το ιερό του δικαίωμα, αλλά και το καθήκον του σε αυτόν τον κόσμο, που δεν έκανε τίποτα άλλο από το να θυμάται την πατρίδα του και να είναι πιστός σε αυτήν. Και αυτός δολοφονήθηκε όπως πολλοί άλλοι. Γνωρίζουμε αυτή τη μέθοδο. Ακόμη και όταν αναλάβαμε την εξουσία πριν από τρία χρόνια, στις 30 Ιανουαρίου, τα ίδια ακριβώς περιστατικά συνέβαιναν στη Γερμανία, μια φορά στη Φραγκφούρτη του Όντερ, μια άλλη φορά στο Κέπενικ και μετά ξανά στο Μπράουνσβαϊγκ. Ήταν πάντα η ίδια διαδικασία:
Εμφανίζονται μερικοί άνδρες, καλούν τον άνδρα να βγει από το σπίτι του και μετά τον μαχαιρώνουν μέχρι θανάτου ή τον πυροβολούν.

Αυτό δεν είναι σύμπτωση, ένα καθοδηγητικό χέρι οργάνωσε αυτά τα εγκλήματα και θέλει να συνεχίσει να τα οργανώνει. Αυτή τη φορά εμφανίστηκε για πρώτη φορά ο φορέας αυτών των πράξεων. Για πρώτη φορά δεν χρησιμοποίησε κάποιον ακίνδυνο Γερμανό εθνοσύντροφο. Είναι ένα ένδοξο κεφάλαιο για την Ελβετία καθώς και για τους δικούς μας Γερμανούς στην Ελβετία ότι κανείς δεν άφησε τον εαυτό του να προσληφθεί για να κάνει αυτή την πράξη, αναγκάζοντας έτσι τον πνευματικό συγγραφέα να γίνει ο ίδιος ο δράστης. Έτσι ο κομματικός μας σύντροφος χτυπήθηκε από τη δύναμη που δίνει μια φανατική μάχη όχι μόνο ενάντια στο γερμανικό μας λαό, αλλά ενάντια σε κάθε ελεύθερο, αυτόνομο και ανεξάρτητο λαό. Κατανοούμε την κήρυξη του πολέμου και θα απαντήσουμε! Αγαπητέ μου κομματικέ σύντροφε, ο θάνατός σου δεν είναι μάταιος!

Όλοι οι νεκροί μας έχουν ξαναζωντανέψει. Βαδίζουν μαζί μας όχι μόνο

στο πνεύμα, αλλά είναι και αυτοί ζωντανοί. Και ένας από αυτούς που θα μας συνοδεύσουν στο πιο μακρινό μέλλον θα είναι αυτός ο νεκρός. Ας είναι αυτός ο ιερός όρκος μας αυτή την ώρα, ότι θέλουμε να διασφαλίσουμε ότι αυτός ο νεκρός θα πάρει τη θέση του στις τάξεις των αθανάτων μαρτύρων του λαού μας. Τότε από τον θάνατό του θα προκύψουν εκατομμύρια ζωές για τον λαό μας. Αυτός ο Εβραίος δολοφόνος δεν υποψιαζόταν ούτε προέβλεψε ότι, σκοτώνοντας έναν, θα ξυπνούσε εκατομμύρια επί εκατομμυρίων συντρόφων σε μια αληθινά γερμανική ζωή στο πιο μακρινό μέλλον. Όπως προηγουμένως ήταν αδύνατο να εμποδίσουν τη θριαμβευτική πορεία του Κινήματος μας με τέτοιες πράξεις, γιατί συνέβαινε το αντίθετο, αυτοί οι νεκροί γινόντουσαν οι σημαιοφόροι της ιδέας μας, έτσι και αυτή η πράξη δεν θα εμποδίσει σε καμία περίπτωση τους Γερμανούς του εξωτερικού να ανήκουν στο Κίνημά μας και στη Γερμανική Πατρίδα. Το αντίθετο, τώρα κάθε τοπικό παράρτημα στο εξωτερικό έχει έναν εθνικοσοσιαλιστή προστάτη, έναν άγιο μάρτυρα αυτού του κινήματος και της ιδέας μας. Από εδώ και πέρα η φωτογραφία του θα κρέμεται σε όλα τα κεντρικά γραφεία. Το όνομά του θα είναι χαραγμένο σε κάθε καρδιά, και δεν θα ξεχαστεί ποτέ στο μέλλον.

Αυτή είναι η υπόσχεσή μας. Αυτή η πράξη θα πέσει πάνω στον εκτελεστή της. Δεν είναι η Γερμανία που θα αποδυναμωθεί από αυτήν, αλλά η δύναμη που διέπραξε αυτό το έγκλημα.

Ο γερμανικός λαός έχασε έναν από τους ζωντανούς του τη χρονιά του 1936, αλλά απέκτησε έναν αθάνατο για το μέλλον!